

at Marsagen, hvorfor den danske Skibsfart kunde synes at være aftagen, vil i Hovedsagen kunne forklares ved, at den ellers sædvanlige Fart paa Kongeriget af en Mængde smaa, i Hertugdømmene hjemmehørende Skibe, har været standset under Dyrøret i 1848. Altsaa kan den Fart, som fandt Sted i 1848, (og det forekommer mig maa være Enhver ganske tydeligt), selv om den i det Hele havde været mindre end i 1847, slet ikke bevise noget for Skibsfartens Aftagende, forsaavidt angaaer det egentlige Kongerige, thi, hvad den tilbageblivende Skibsfart i 1848 angaaer, da kom den paa en ganske anden Maade Kongerigets Skibe tilgode end i tidligere Aar, hvor Hertugdømmenes Skibe, der ogsaa fore under det danske Flag, for en langt større Part havde Andeel i Skibsfarten. Resultatet af denne i 1849 er mig ikke bekendt, idetmindste ikke nøie; men jeg maa i denne Henseende, forsaavidt jeg dog har nogen Kundskab til den, spørge den ærede Finansminister, som er her tilstede, om han efter de Oplysninger, som han har, antager, at Skibsfarten i det Hele til og fra de danske Havne har været mindre i 1849 end i de nærmest foregaaende Aar. I det Hele troer jeg virkelig, at, naar man vil støtte sig til Tabellerne, saa kommer man ingenlunde til det Resultat, hvortil den ærede Rigsdagsmand, som har paaberaabt sig Tabellerne, er kommen, men, at man tværtimod kommer til det modsatte, og til et for Kjøbstædernes Handel gunstigere Resultat. Hvad den ærede Rigsdagsmand bemærkede med Hensyn til den foreslaaede Afgift, naar man stiller sig „paa det mere politiske Standpunkt“, maa jeg lade henstaae, thi jeg skal unblade at følge ham derhen, fordi jeg virkelig ikke troer, at de Betragtninger, som han der anstillede, just ere de rigtigste, og fordi jeg antager, at det vilde medtage noget for lang Tid, om jeg vilde prøve paa at vise, at vi have en saadan Brug for hvad han anseer for de overflødige Kræfter, blandt andet til at forklaffe Landets intensive Cultur en større Udvikelse, at man sikkert ikke behøver at betragte Skibsfarten som en „Forsørgelsesanstalt“ for vore overflødige Kræfter. Forovrigt troer jeg ikke at behøve at tilføie, at jeg tilfulde erkjen-

der Handelens og Skibsfartens Bigtighed, saavel for Landets Rigdom, som med Hensyn til deres Tilbagevirkning paa Culturen og Civilisationen i Landet; men jeg troer derfor dog ikke, at man har Ret i at skildre den foreslaaede Betsatning paa Skibseiendommen som odelæggende for Handel og Skibsfart og derved for Landets Civilisation og Cultur, som det forekommer mig at den ærede Rigsdagsmand næsten vilde opvække Formodning om. Naar han har meent, at der er overordentlig store Betænkkeligheder mod at indføre en saadan Afgift, og at man saameget mere maa tage Hensyn til disse, som det jo blot er en Ubetydelighed som denne Afgift efter hans eget Udsagn vilde indbringe, saa forekommer det mig, at heri noget nær ligger en Modsigelse; thi Betænkkelighederne skulle jo dog for største Delen reise sig deraf, at man paa Skibseiendom vilde lægge en Byrde, der var uforholdsmæssig stor, men, naar man selv siden skildrer det, denne Afgift vilde indbringe, som en Ubetydelighed, saa synes det ikke let at indsee, hvorledes Betænkkelighederne kunne være overordentlig store; thi den ubetydelige Byrde kan jo ikke vække den overordentlig store Betænkkelighed. Jeg skal imidlertid forlade den ærede Rigsdagsmands Indvendinger og vende mig til dem, som selve Forslagsstilleren har gjort. Den ærede 4de Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Rothe) synes ogsaa at gaae ud fra den Forudsætning, at det er en Afgift paa Skibsfarten, hvorom her er Tale, men jeg kan virkelig ikke indsee, hvorledes man kan antage, at en Afgift, som man foreslaaer lagt dengang for Alle, med lige Tryk, paa Skibene, uden Hensyn til, om de benyttes, og uden Hensyn til, hvor ofte de benyttes, skulde være en Afgift paa Skibsfarten, hvorved man dog i Almindelighed pleier at forstaae de Byrder, som hvile paa Farten selv og altsaa rette sig efter Farternes Hyppighed og efter deres større eller mindre Længde. Det, som har forsvævet Udvalget, er, at man idetmindste i en vis Grad kunde betragte Skibe som en Eiendom, gennem hvilken en vis Møring udøves, og, ligesom man beskaffer Bygningerne, uafhængigt af den Møring, som drives i dem, med Undtagelse af Bygningerne i Landbruget, saaledes kunde der ogsaa være Grund